

## Cum este în cer imediat după Răpire?

**Versetete călăuzitoare:** Apocalipsa 5

### Cuprinsul

|                                |           |
|--------------------------------|-----------|
| <b>Versetul 1</b> .....        | <b>4</b>  |
| <b>Versetul 2</b> .....        | <b>5</b>  |
| <b>Versetul 3</b> .....        | <b>5</b>  |
| <b>Versetul 4</b> .....        | <b>5</b>  |
| <b>Versetul 5</b> .....        | <b>6</b>  |
| <b>Versetul 6</b> .....        | <b>6</b>  |
| <b>Versetul 7</b> .....        | <b>7</b>  |
| <b>Versetul 8</b> .....        | <b>7</b>  |
| <b>Versetetele 9-10</b> .....  | <b>9</b>  |
| <b>Versetetele 11-12</b> ..... | <b>10</b> |
| <b>Versetetele 13-14</b> ..... | <b>10</b> |

Gândurile mi-au fost îndreptate spre acest capitol atunci când am cântat despre gloria Domnului Isus și despre felul în care îngerii Îl adoră. Căci acesta este subiectul din Apocalipsa 5.11-12. În Apocalipsa 5 este vorba despre o perioadă care urmează după timpul în care ne aflăm aici, pe pământ. La începutul capitolului al patrulea, o voce din cer îi vorbește lui Ioan: „Suie-te aici și-ți voi arăta cele ce trebuie să aibă loc după acestea”, adică după ce se va încheia istoria Bisericii, pe care o găsim în Apocalipsa 2 și 3. Dar înainte de a ni se arăta ce se va întâmpla după aceea aici, pe pământ, cum Dumnezeu îi va nimici pe vrăjmași și va pune totul la picioarele Domnului Isus, așa cum El Însuși a spus: „Șezi la dreapta Mea, până îi voi pune pe vrăjmașii Tăi ca așternut al picioarelor Tale” – înainte de a vedea toate acestea, să aruncăm mai întâi o privire spre cer, pentru a ști cum arată cerul imediat după răpirea Bisericii.

În primul rând, în Apocalipsa 4 găsim tronul lui Dumnezeu. În Apocalipsa se vorbește mereu despre tron – despre tronul de judecată, tronul de domnie al lui Dumnezeu. Chiar dacă Dumnezeu este respins pe pământ și, în același timp – da, poate câțiva ani mai târziu, dar în orice caz foarte curând după aceea – satan va da aici, pe pământ, tronul său și puterea sa unui om, capul Imperiului Roman de Apus restaurat (citim toate acestea în Apocalipsa 13), totuși în cer se află tronul lui Dumnezeu, iar El domnește acolo și, de acolo, domnește și peste pământ. Acum o face într-un mod care nu este vizibil în mod direct. Dar atunci, când noi nu vom mai fi aici, El va domni direct, atunci Își va exercita judecata asupra acestui pământ în mod deschis – chiar dacă, la început, oamenii nu vor recunoaște încă, că aceasta vine de la El, deoarece El (exact ca și acum) va folosi situațiile de pe pământ în scopul Său.

După aceea, Îl vedem pe Cel care stă pe tron și a cărui glorie este descrisă aici cu ajutorul pietrelor prețioase.

## Apocalipsa 5

În afară de aceasta, observăm că în jurul tronului se află un curcubeu; aceasta înseamnă că tronul este aici văzut în legătură cu pământul. În Geneza 9 aflăm că curcubeul vorbește despre legământul pe care Dumnezeu l-a încheiat cu acest pământ. Îl vedem, așadar, pe Dumnezeu în legătură cu acest pământ, și anume pe Dumnezeu ca și Creator, care, în această calitate, are dreptul să domnească, și o face, și care, în calitate de Creator, va trage la răspundere creaturile pentru faptele lor. În Faptele apostolilor 17.31 citim că Dumnezeu va judeca întreaga lume și pe fiecare om în parte prin intermediul unui Om, pe care El L-a rânduit în acest scop. Și alte pasaje spun același lucru.

Astfel, Îl vedem aici pe Cel care stă pe tron – și nu este nevoie să ne întrebăm cine este: este Creatorul. Când Cuvântul lui Dumnezeu ne învață despre creație, ni se spune mereu că Domnul Isus este Creatorul. Ioan 1.3: „Toate au fost făcute prin El, și fără El n-a fost făcut nimic din ce a fost făcut.” Coloseni 1.16: „Toate au fost create prin El ..., toate au fost create prin El și pentru El.” El Însuși a făcut-o, a făcut-o prin propria Sa putere și a făcut-o pentru Sine Însuși. Acesta este sensul expresiilor grecești din aceste versete. – Așadar, aici, în Cel care stă pe tron, Îl vedem pe Domnul Isus – poate nu numai pe El, pentru că Fiul nu face niciodată nimic separat de Tatăl și de Duhul Sfânt, așa cum nici Tatăl nu face niciodată nimic separat de Fiul și de Duhul Sfânt. Dar, în orice caz, El este inclus aici ca și Creator. El stă pe tronul Său în cer. În Apocalipsa 3 citim că El S-a așezat pe tronul Tatălui Său. Aici însă se spune: El stă pe tronul divin al guvernării asupra acestui pământ.

Apoi urmează Apocalipsa 5. Aici ni se spune cum se realizează răscumpărarea acestui pământ și care este baza pentru aceasta. În Ioan 1.29, Ioan Botezătorul spune despre Domnul Isus: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.” Cum face El aceasta? În Coloseni 1.20 citim că El va împăca toate lucrurile cu Dumnezeu, că le va readuce la Dumnezeu, astfel încât să fie din nou în armonie divină cu Creatorul. El va judeca totul, va pedepsi răul, iar în cele din urmă va aduce totuși binecuvântare pe acest pământ. Aparent, satan a ieșit victorios, stricând creația lui Dumnezeu. Cea mai înaltă creatură pământească a lui Dumnezeu, omul, care a fost creat ca o triunitate (cu trup, suflet și duh) și era chipul lui Dumnezeu (ceea ce îngerii nu sunt), a fost stricat de satan și transformat în sclavul său, astfel încât oamenii să-l slujească și să-l venereze. Domnul Isus îl numește pe satan în Ioan 12.31 „stăpânitorul lumii acesteia”, iar în 2 Corinteni 4.4 este numit „dumnezeul veacului acestuia”. Dar Dumnezeu Își apără drepturile și, în cele din urmă, El va obține victoria, chiar dacă pe pământ pare că satan a ieșit învingător. Satan L-a respins pe Dumnezeu și a acaparat puterea asupra acestei lumi. El a transformat oamenii în sclavii săi, care, deși se află în robia lui, îi acordă totuși de bunăvoie onoarea care îi revine lui Dumnezeu. În cele din urmă, el – în măsura în care oamenii pot vedea aceasta și în ceea ce privește propria lor responsabilitate – L-a răstignit și L-a ucis chiar pe Creator. „Nu vrem ca acesta să împărătească peste noi!”

Așadar, aparent, satan a obținut victoria. În cele din urmă însă vedem – și acesta este marele subiect al Apocalipsei – că nu satan va fi învingătorul, ci Domnul Isus. Mai bine zis: Dumnezeu va fi învingătorul, dar Domnul Isus va duce la îndeplinire victoria. El a pus temelia victoriei pe crucea de la Golgota și El va duce totul la bun sfârșit, astfel încât să-i învingă pe toți vrăjmașii, ultimul dintre aceștia fiind moartea (1 Corinteni 15.24-28). Apoi, El va preda Împărăția Tatălui, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți. Pe pământul cel nou, Dumnezeu va locui printre oameni. Nu mai este necesară nicio guvernare indirectă. El poate împărăți fără ca între El și oameni să existe o instanță intermediară. El poate împărăți deoarece oamenii Îl vor sluji de bunăvoie și în

## Apocalipsa 5

întregime și Îl vor adora de bunăvoie, astfel încât El să Se poată odihni în mijlocul lor. Dumnezeu va obține victoria, dar prin Domnul Isus.

Această parte a Apocalipsei începe cu capitolul 6 și se întinde până la capitolul 11.18, apoi reîncepe cu capitolul 12, cuprinde capitolul următor până la capitolul 19 și apoi încă capitolul 20. În această parte a Apocalipsei nu se vede, de cele mai multe ori, prea mult din victoria lui Dumnezeu. Se găsesc judecățile lui Dumnezeu, judecăți imediate și, în parte, judecăți care nu vin direct de la Dumnezeu, ci prin providența Sa asupra acestui pământ. Dar oamenii nu se pocăiesc, ci Îl hulesc pe Dumnezeul cerurilor. După aceea, așa cum spune capitolul 20, satan va fi legat o mie de ani, iar Domnul Isus va împărăți o mie de ani. Oamenii se vor bucura de toate binecuvântările minunate care vin odată cu aceasta – nu va mai fi război, sărăcie, blestem, spini și pălămidă; pustiul va înflori ca un trandafir, și moartea nu va mai exista, astfel încât oamenii care au trăit încă de la începutul acestei perioade vor ajunge să aibă peste o mie de ani. Nimeni nu va muri, cu excepția celui care s-a împotrivit în mod deschis Domnului Isus. În legătură cu aceasta, Psalmul 101 spune că judecata îi va nimici în fiecare dimineață pe cei fără de lege ai țării și pe toți cei care săvârșesc nelegiuiri. În ultimul verset din Isaia 66 citim că oamenii vor vedea cadavrele celor care s-au îndepărtat de El și că, din această cauză, se vor feri să facă la fel. Cu toate acestea, se dovedește apoi că satan, dacă este lăsat liber măcar pentru o clipă, poate să-i unească imediat pe majoritatea oamenilor sub stindardul său și să-i conducă împotriva Domnului Isus, împotriva taberei sfinților. Așa este omul.

Și totuși, va veni un sfârșit pentru toată împotrivirea și toată răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu – marele tron alb din capitolul 20, în fața căruia vor sta toți morții, adică toți necredincioșii, pentru a fi judecați.

Dar înainte ca Dumnezeu să ne arate aceasta – da, este adevărat, Dumnezeu poate supune totul prin judecățile Sale, El are autoritatea, El este, la urma urmei, Atotputernicul –, înainte ca Dumnezeu să ne arate aceasta, El ne dă mai întâi capitolele 4 și 5, pentru ca noi să aflăm contextul. Acolo vedem cu totul altceva. În primul rând, vedem cine este Dumnezeu, Creatorul, și că, în această calitate, El are dreptul asupra creației și Își exercită aceste drepturi. Acolo se află tronul Său, și de pe tronul Său El va domni. Pe cei care îndeplinesc judecățile Sale îi vedem în cele patru ființe vii, care în capitolul 4 reprezintă o imagine a îngerilor. În căile de guvernare ale lui Dumnezeu, îngerii sunt cei care îndeplinesc judecățile Sale. Găsim aceasta atât în Vechiul Testament, cât și în Apocalipsa.

Apoi urmează capitolul 5. Aici vedem o dezvăluire minunată a bunătății lui Dumnezeu și a gloriei Domnului Isus. Așa cum am spus, Domnul Isus are, în primul rând, ca și Creator, dreptul asupra întregii moșteniri, asupra întregului univers. El a făcut totul pentru Sine (Coloseni 1.16). În afară de aceasta, citim în Evrei 1 că, în calitate de Fiu, El are dreptul asupra tuturor lucrurilor. În cele din urmă, Psalmul 8 – pasajul este citat în Evrei 2 și în alte locuri – spune că, în calitate de Fiu al Omului, El are dreptul asupra tuturor lucrurilor, asupra întregului univers – nu doar asupra pământului, ci și asupra cerului.

Aici însă, în Apocalipsa 5, se arată că Dumnezeu nu doar prin atotputernicia Sa și pe baza drepturilor Sale de Creator recâștigă stăpânirea asupra acestui pământ și că El nu-I dă chiar așa, fără alte condiții, totul Domnului ca Fiu al Omului. Aici vedem că Domnul Isus recuperează în mod drept moștenirea din mâna lui satan, astfel încât acesta să nu poată spune niciodată: „Este prea simplu. Dacă aș fi Atotputernicul, aș putea face și eu aceasta.” – Chiar și satan va trebui să recunoască – la fel ca orice necredincios, când va sta înaintea marelui scaun de judecată alb

## Apocalipsa 5

–, că Dumnezeu acționează în dreptate. În Apocalipsa 5 ni se arată în ce mod și pe ce temei Domnul va face totul.

Vedem aici cum Domnul Isus a obținut victoria și o va obține. Apostolul spune în 1 Corinteni 2 că își propusese să nu știe nimic printre credincioșii din Corint decât pe Hristos și pe El ca fiind răstignit – nu crucea, ci pe El ca fiind răstignit. Adică, el predicase acolo numai un Om, care a fost răstignit pe cruce și care atârna acolo, cu mâinile și picioarele bătute în cuie, astfel încât, din punctul de vedere al oamenilor, El nu putea face nimic împotriva tuturor celor care Îl înconjurau, ba chiar era complet neajutorat și a murit astfel – apostolul a propovăduit că acest Om era Mântuitorul și că omul nu putea fi mântuit decât dacă Îl accepta ca Mântuitor al său. Pentru gândirea grecilor, aceasta era o adevărată absurditate. În ochii lor, era o nebunie. Zeii și semizeii lor erau, dimpotrivă, eroi puternici, care dețineau o forță extraordinară!

### Versetul 1

**Apocalipsa 5.1:** Și am văzut în mâna dreaptă a Celui care ședea pe tron o carte, scrisă pe dinăuntru și pe din afară, pecetluită cu șapte peceti.

Aici, în Apocalipsa 5, Îl întâlnim mai întâi pe Cel care stă pe tron. În mâna dreaptă, El ține „o carte, scrisă pe dinăuntru și pe din afară, pecetluită cu șapte peceti”. Ieremia 32 ne spune ce înseamnă o astfel de carte. În Cărțile lui Moise ni se spune că fiecare israelit din țară avea o moștenire. Dar apoi vedem, de exemplu, în Leviticul 25 că un israelit își putea pierde moștenirea, poate vânzând-o din cauza datoriilor. Ruda cea mai apropiată – în orice caz, doar o rudă – avea dreptul să răscumpere acea moștenire. În Ieremia 32 citim că Ieremia, la porunca lui Dumnezeu, răscumpără moștenirea de la nepotul său. Nepotul vine la el în închisoare și îi spune: „Tu ești răscumpărătorul, tu ai dreptul să răscumperi.” – Ieremia face aceasta. Această răscumpărare este descrisă apoi în două scrisori, una sigilată și una nesigilată. Cea sigilată, care era deci dovada că răscumpărătorul a răscumpărat moștenirea și a plătit prețul, a fost primită de răscumpărător – adică tocmai cel care a plătit prețul.

Așa scrie aici că El, Creatorul, ține în mâna dreaptă cartea, dovada că proprietarul, în calitate de Răscumpărător, are dreptul la această moștenire, pentru că El a plătit prețul. El are dreptul să ia totul în stăpânire. Este moștenirea pe care Dumnezeu i-o încredințase lui Adam, pentru ca acesta să o cultive și să o păzească (Geneza 2.15), dar pe care Adam a predat-o lui satan, făcându-se el însuși sclavul lui satan și târând astfel moștenirea în robia sub stăpânirea lui satan. Cine ar putea să o smulgă din mâna lui satan, și anume într-un mod drept? Când satan l-a ispitit pe Domnul Isus, a spus: „Toate împărățiile lumii mi-au fost date” (compară cu Luca 4.6), iar Domnul Isus nu l-a contrazis. Într-un anumit sens, satan avea dreptate. Pe de o parte, se poate spune: satan a jefuit pământul, dar, pe de altă parte, adevărul este că Adam i l-a dat. Oamenii l-au acceptat de bunăvoie pe satan ca și căpetenie a lor și acum ca Dumnezeu al lor (2 Corinteni 4.4). Cine mai poate recupera acum moștenirea din mâna lui satan?

Vedem aceasta aici. Dumnezeu vrea să clarifice lucrurile pe deplin; căci Dumnezeu este întotdeauna drept și vrea să arate acest fapt foarte clar. Să ne gândim, de exemplu, la Apocalipsa 20, capitolul în care morții, necredincioșii, stau înaintea marelui tron de judecată alb și sunt judecați după faptele lor. Oare Dumnezeu nu știe dinainte ce au făcut și care este pedeapsa pentru păcatele lor? Cu siguranță că știe! Imediat ce cineva moare, soarta lui este hotărâtă. Dacă nu s-a pocăit în timpul vieții, ajunge imediat în locul despre care citim în Luca 16, în împărăția morților, Hades, unde va suferi chinuri. Iar la sfârșitul capitolului 25 din Matei – aici este vorba

## Apocalipsa 5

de judecata celor vii, pe care Domnul o va exercita la începutul Împărăției de o mie de ani – citim despre capre că ele vor merge în chinul veșnic, iar oile în viața eternă. Cu toate acestea, caprele se vor afla din nou, o mie de ani mai târziu, în fața marelui tron de judecată alb și vor fi judecate după faptele lor. Prin ce se va dovedi că sunt vinovate? Dumnezeu nu spune: „Eu știu, și asta este de ajuns.” – El ia cărțile Sale și le arată ce au făcut. El îi va arăta fiecăruia care au fost cuvintele sale, care au fost gândurile sale, care au fost faptele sale, și îi va dovedi păcătosului că nu a făcut decât rău, astfel încât acesta să fie nevoit să recunoască: „Este drept să fiu aruncat în iad.” – Dacă totuși ar mai exista oameni care să spună: „Am fost totuși evlavios, L-am slujit pe Dumnezeu pe pământ, am fost membru al unei biserici” – atunci Dumnezeu va lua Cartea Vieții, numită în Apocalipsa 13.8 „Cartea vieții Mielului celui înjunghiat”, și va dovedi că numele lor nu se află în ea, că, prin urmare, afirmația lor nu este corectă. Dumnezeu este atât de drept, încât fiecare dintre cei care vor fi judecați va recunoaște: „Judecata este dreaptă, am meritat-o; numele meu nu se află în Cartea vieții.” – Aș putea da și alte exemple. Și aici găsim ceva similar.

Din acest pasaj observăm că tot ceea ce este descris în Apocalipsa își are începutul în cer. Înainte ca noul pământ să existe (îl găsim abia în capitolul 21), chiar înainte ca totul din Apocalipsa 20 să se împlinească măcar parțial – în Împărăția de o mie de ani –, este prezentată baza pentru evenimentele care urmează după capitolul 5, pentru ca noi să știm în ce mod totul va fi readus la Dumnezeu; cum se va ajunge la existența unui cer nou și a unui pământ nou, în care va locui dreptatea și în care Dumnezeu va locui printre oameni, da, unde totul va fi în comuniune desăvârșită, în armonie desăvârșită cu Dumnezeu.

## Versetul 2

**Apocalipsa 5.2:** Și am văzut un înger puternic, vestind cu glas tare: „Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecetea?”

Cine are dreptul să ia cartea? Cine a plătit prețul, astfel încât să aibă dreptul de a recupera acest pământ din mâna lui satan? Dumnezeu va lămuri aceasta. Oricine poate veni și încerca să arate că are dreptul. Cine l-a biruit pe satan și a plătit prețul? Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă sigiliile?

## Versetul 3

**Apocalipsa 5.3:** Și nimeni în cer, nici pe pământ, nici sub pământ nu putea să deschidă cartea, nici să se uite în ea.

Niciun înger, niciun arhanghel n-a putut s-o facă – cu atât mai puțin un om! Îl putem înțelege pe Ioan ca profet:

## Versetul 4

**Apocalipsa 5.4:** Și eu plângeam mult, pentru că nimeni nu fusese găsit vrednic să deschidă cartea, nici să se uite în ea.

Oare această stare, așa cum este ea acum pe pământ, ar rămâne așa pentru totdeauna? Oare acest pământ ar rămâne pentru totdeauna în stăpânirea lui satan? Oare ceea ce ni se descrie în Romani 8 – că întreaga creație suspină –, ar rămâne așa pentru totdeauna? Oare Domnul Isus ar fi respins

## Apocalipsa 5

pentru totdeauna, împreună cu credincioșii? Oare pământul ar rămâne blestemat pentru totdeauna? Dar apoi primim răspunsul:

### Versetul 5

**Apocalipsa 5.5:** Și unul din bătrâni mi-a spus: „Nu plânge! Iată, Leul care este din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a învins ca să deschidă cartea și cele șapte pecetei ale ei”.

Mai întâi trebuie să fie clar că niciun om, niciun înger, nicio făptură nu poate restabili ceea ce a stricat satan. Când aceasta este clar, vedem: există Cineva care a făcut-o. Există un Leu. Trebuie să fie un Leu puternic, capabil să-l învingă pe satan – satan, care umblă ca un leu care răcnește, atât de puternic încât niciun arhanghel n-a îndrăznit să „rostească o judecată batjocoritoare împotriva lui” (Iuda 9), satan, care a biruit totul. Cât de puternic trebuie să fie Cel care l-a învins pe satan cu toate milioanele sale de îngeri! El este Leul din seminția lui Iuda, seminția împărătească, dar în același timp și rădăcina lui David. David a fost împăratul după inima lui Dumnezeu, iar Dumnezeu a spus că din sămânța lui va sta mereu cineva pe tron. Dar Acesta nu este doar un fiu al lui David; El este și rădăcina lui David. Toată autoritatea vine de la El, din rădăcina domniei lui David.

### Versetul 6

**Apocalipsa 5.6:** Și am văzut în mijlocul tronului și al celor patru făpturi vii și în mijlocul bătrânilor, un Miel stând ca înjunghiat, având șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu trimise pe tot pământul:

Când Ioan se uită apoi la acest Leu, care este atât de puternic încât l-a învins pe satan, vede – „un Miel stând ca înjunghiat”! În limba greacă se folosește aici cuvântul *arnion* („mielușel”). Acest cuvânt apare de douăzeci și șapte de ori în Apocalipsa, întotdeauna la forma diminutivă, în timp ce în restul Noului Testament apare doar o singură dată, și anume în Ioan 21.15. Peste tot în rest se folosește un alt cuvânt (*amnos*). Aici, în Apocalipsa 5, este deci *arnion*, un mielușel foarte mic, ceva de disprețuit, așa cum Domnul vorbește în Matei 15.26 despre „căței” (vezi nota de subsol corespunzătoare din traducerea Elberfelder și GBV 2001). Așa ni se prezintă Mielul aici, în cer. Acest Leu, care l-a învins pe satan – ceea ce nici cel mai puternic înger nu a fost în stare –, care a făcut ceea ce nicio creatură nu putea face – El a realizat aceasta ca Cel respins, Cel disprețuit, ca un mielușel care nu posedă arme și care nu poate decât să sufere în tăcere. Căci aceasta este semnificația asociată cu expresia „mielușel”, așa cum ne spune Isaia 53.7. El, pe când atârna pe cruce cu mâinile și picioarele bătute în cuie, a obținut victoria – în Ioan 12.31 și 16.11 El însuși spune: acum satan este judecat. – De aceea El este vrednic să ia cartea, să ia în stăpânire pământul. El este adevăratul Răscumpărător. Conform legii răscumpărării, El trebuia să fie o „rudă”. De aceea, El a luat parte la sânge și carne (Evrei 2.14), S-a făcut om, născut dintr-o femeie. El a plătit prețul, prețul vieții Sale, sângele Său. „Întregii plinătăți [a Dumnezeirii] i-a plăcut să locuiască în El și, prin El, să împace toate față de ea ... făcând pace prin sângele crucii Lui”, spune Coloseni 1.19-20, „fie cele de pe pământ, fie cele din ceruri.” Acolo Îl vedem stând ca Mielul jertfit!

Aici, în versetul 6, se spune: ei văd un Miel stând ca înjunghiat – așa cum am spus, un Mielușel neputincios –, care însă „avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu”. Nu, nu a fost o slăbiciune faptul că Domnul Isus a murit pe cruce. În timp ce atârna acolo, aparent neputincios, El susținea în același timp universul prin Cuvântul puterii Sale. Nu

## Apocalipsa 5

a fost o lipsă de înțelegere faptul că El S-a dus la Ierusalim, unde a fost prins. El are – chiar dacă aici se referă în primul rând la judecată – cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu. Un corn simbolizează întotdeauna puterea. El are șapte coarne – adică are toată autoritatea în cer și pe pământ. Antihristul, care apare mai târziu în Apocalipsa 13, are două coarne, iar împăratul Imperiului Roman de Apus are zece; El însă are șapte coarne, are autoritate desăvârșită, căci șapte este, într-adevăr, numărul desăvârșirii. În afară de aceasta, El are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu – deci nu doar înțelepciune, ci înțelepciune desăvârșită și autoritate spirituală desăvârșită. Chiar dacă oamenii Îl văd ca pe Unul lepădat, El totuși spune: „Mi-a fost dată toată autoritatea în cer și pe pământ”, și noi Îl cunoaștem astfel. Mulți oameni Îl cunosc doar ca pe Cel lepădat. Dar nu este oare minunat faptul că El – lumea nu știe aceasta, dar noi știm – când a fost biciuit, a trebuit să le dea în același timp oamenilor care-L biciuiau autoritatea de a face aceasta, și biciului puterea de a-L lovi? Că, atunci când a fost dus la cruce, a trebuit să le dea oamenilor autoritatea de a-L răstigni, fierului puterea de a-L ține strâns, iar lemnului puterea de a-L purta? Evrei 1.3 ne spune: El susține universul prin Cuvântul puterii Sale. Nu este așa cum spun unii oameni, că El a creat la început lucrurile și legile naturii și că, de atunci, a lăsat totul de capul lor. Nu, El a făcut întreaga creație astfel încât aceasta să depindă mereu de El. Ca și credincioși, știm că nu putem face nimic nici măcar o clipă fără Domnul Isus, că avem nevoie de El în fiecare minut pentru viața noastră duhovnicească. La fel se întâmplă și cu natura: dacă El Și-ar retrage mâna pentru o clipă, atunci totul ar pieri. Așadar, moartea Lui pe cruce nu a fost o lipsă de putere.

Când am citit recent Luca 22 și Matei 26, m-a impresionat faptul că acolo se spune cum Iuda s-a dus la bătrâni pentru a-L trăda pe Domnul și cum fariseii și preoții s-au adunat și au pus la cale cum să-L prindă. Apoi Domnul a instituit Cina Domnului și a spus: „Acesta este Trupul Meu, pe care-l dau pentru voi.” Nu, Iuda nu L-a putut preda, iar fariseii nu L-au putut prinde. El S-a dat pe Sine! Vedem aceasta și aici. Noi știm acest fapt – lumea nu știe, dar va afla.

## Versetul 7

**Apocalipsa 5.7:** și a venit și a luat cartea din mâna dreaptă a Celui care ședea pe tron.

Odată ce dreptul Său a fost clarificat, ni se arată aici imediat rezultatul deplin al lucrării Sale, rezultatul care, la acel moment, nu era încă realizat în practică. Rezultatul deplin al mântuirii este prezentat abia în Apocalipsa 21, odată cu cerul nou și pământul nou, deși, în principiu, acesta este deja realizat în Împărăția de o mie de ani din Apocalipsa 20. În cer, însă, rezultatul deplin este deja vizibil în Apocalipsa 5.

## Versetul 8

**Apocalipsa 5.8:** Și, când a luat cartea, cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni s-au prosternat înaintea Mielului, având fiecare o harfă și potire de aur pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților.

Bătrânii de acolo știu acest fapt, ei îl văd deja. În această imagine, ei sunt cei numiți în 1 Ioan 2 „părinți în Hristos”. Desigur, în Apocalipsa 5 ei reprezintă o imagine a tuturor credincioșilor care vor fi atunci glorificați, inclusiv a credincioșilor din Vechiul Testament. Ei sunt numiți bătrâni. Această expresie sugerează experiență, cunoaștere și înțelepciune. Aceasta este trăsătura caracteristică a bătrânilor în întreaga Apocalipsă. Ei știu tot ce ține de Persoana Domnului Isus și de Adunare și văd deja rezultatul deplin al lucrării Domnului. Bătrânii au

## Apocalipsa 5

învăţat, în părtăşie cu Domnul şi cu Tatăl, să vadă totul cu ochii lui Dumnezeu. Pentru Dumnezeu, lucrurile care se vor întâmpla poate peste o mie de ani sunt la fel de clare ca şi cum s-ar fi întâmplat deja. În Romani 8.30 se spune: „Pe cei pe care i-a rânduit dinainte, pe aceştia i-a şi chemat; şi pe cei pe care i-a chemat, pe aceştia i-a şi îndreptăţit; iar pe cei pe care i-a îndreptăţit, pe aceştia i-a şi glorificat.” Aceştia sunt cei aleşi, pe care El i-a rânduit să fie asemănători cu chipul Fiului Său. Aceştia suntem noi – aceştia sunt toţi cei care aparţin Adunării lui Dumnezeu, inclusiv cei care se vor converti, dacă Domnul nu vine chiar astăzi. Pe aceştia i-a chemat, pe aceştia i-a îndreptăţit, pe aceştia i-a glorificat. El a hotărât aceasta, iar când El hotărăşte ceva, împlinirea este la fel de sigură ca şi cum s-ar fi întâmplat deja. Aşa scrie şi în Efeseni 3 că Biserica (Adunarea) exista în inima lui Dumnezeu, în planul Lui, încă dinainte de întemeierea lumii, în timp ce pe pământ a devenit realitate abia în ziua Cincizecimii.

La fel privesc şi bătrânii din cer totul. Ei Îl văd pe Domnul Isus aşa cum L-au văzut ei, aşa cum L-a văzut Ioan, precum şi mama Domnului şi femeile care stăteau acolo lângă cruce. Ei Îl văd „stând ca înjunghiat”, pe El, care S-a lăsat legat, care S-a lăsat scuipat, care a îngăduit să fie bătut, care a îngăduit să fie biciuit, care a îngăduit să I se ia hainele, care a îngăduit să I se lege mâinile de cruce şi, la fel, picioarele, şi care a îngăduit să fie batjocorit, aşa cum s-a întâmplat când atârna pe cruce. Un Miel fără putere, „ca o oaie mută înaintea celor care o tund”, neputincios, un Mieluşel dispreţuit. Aşa este El văzut în cer. Este ca şi cum crucea de la Golgota ar fi fost luată şi mutată în cer. Iar Cel respins este Învingătorul. Acesta este modul în care Dumnezeu tratează lucrurile.

Atunci, când bătrânii şi noi Îl vedem astfel pe Domnul Isus, nu ne simţim oare aşa cum spune deja apostolul în 1 Corinteni 1.23-24: „Dar noi Îl predicăm pe Hristos răstignit: pentru iudei, poticnire; şi pentru naţiuni, nebunie; dar pentru cei chemaţi, şi iudei şi greci, Hristos este puterea lui Dumnezeu şi înţelepciunea lui Dumnezeu”? Când Îl vedem ca pe Cel respins, de exemplu în Psalmul 22 şi Matei 27, cum Se plânge El acolo, cum pare neputincios în mâinile vrăjmaşilor Săi şi nu Se apără; cum strigă către Dumnezeu, iar Dumnezeu nu-I răspunde, nu este oare tocmai aceasta ceea ce ne încălzeşte inimile şi ne conduce la închinare – despre care oamenii spun: „Ce semn clar de slăbiciune este acesta! Ce om slab era acela!”? La fel este şi aici. El nu este prezentat aici ca Mântuitorul, ca Cel care a purtat crucea pentru noi, nu ca „Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit şi S-a dat pe Sine pentru mine”, sau ca Cel care, după cum spune Efeseni 5.2, „ne-a iubit şi s-a dat pe Sine pentru noi”. Aici El este prezentat ca Cel respins. Când Îl vedem ca pe Cel respins, nu putem decât să strigăm: Acesta este Mântuitorul meu! Când Îl vedem pe cruce şi vedem ce a suferit pe cruce şi înainte de cruce – nu spunem oare, ca un poet olandez: „Nu iudeii, Doamne Isuse, Te-au răstignit. Nu iudeii Te-au bătut. Eu sunt acela, s-a întâmplat pentru păcatele mele”?

Ne adunăm duminica dimineată. Pentru ce? Primim pâinea frântă şi vinul turnat din mâna Lui, iar El spune: „Acesta este Trupul Meu” şi: „Acesta este Sângele Meu”. Ne adunăm pentru a-L comemora pe Cel care a murit – a murit de mâna oamenilor ca un răufăcător, în măsura în care aceasta a devenit vizibil aici, pe pământ. Când vedem aceasta, oare inimile noastre nu se umplu de laudă şi de închinare? Oare inimile noastre nu simt adesea nevoia – cu regret prea rar, dar totuşi ea există – de a-L admira şi de a-L venera? Oare inimile noastre nu se încălzesc atunci? La fel se întâmplă şi aici. Iată-l pe Mielul acela mic şi dispreţuit. Dar când bătrânii văd aceasta, nu pot tăcea. „Şi, când a luat cartea, cele patru făpturi vii şi cei douăzeci şi patru de bătrâni s-au prosternat înaintea Mielului.”

## Apocalipsa 5

Când Îl vedem aici, în Apocalipsa 5, nu mai putem tăcea. În Apocalipsa 4, în fața tronului ard șapte torțe de foc, „iar din tron ies fulgere și glasuri și tunete”, semnele judecății – dar bătrânii stau liniștiți acolo. Dar când Îl văd pe El ca pe Cel lepădat, atunci nu mai pot rămâne liniștiți. Atunci se ridică, își iau harfele, se închină în fața Mielului și cântă o cântare nouă:

### Versetele 9-10

**Apocalipsa 5.9-10:** Și ei cântau o cântare nouă, spunând: „Vrednic ești să iei cartea și să-i deschizi pecetea, pentru că ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, prin sângele Tău, din orice seminție și limbă și popor și națiune și i-ai făcut împărați și preoți pentru Dumnezeul nostru, și vor împărăți pe pământ!”

„Vrednic ești să iei cartea și să-i deschizi pecetea.” Nu este o cântare nouă în sensul că noi nu am cunoscut-o înainte; ceea ce cântă ei este scris chiar aici. Dar este cântarea nouă a celor mântuiți, cântarea nouă a celor care L-au recunoscut ca fiind Învingătorul de la Golgota, Cel care a împlinit totul. Ei L-au recunoscut ca fiind Cel care a împlinit desăvârșit voia lui Dumnezeu, care a reparat tot ceea ce noi am stricat, ba chiar mai mult – care L-a glorificat pe Dumnezeu cum Dumnezeu nu a mai fost glorificat niciodată, nici măcar înainte de apariția păcatului, și care a pus temelia pentru binecuvântări care nu au existat niciodată înainte, nici măcar înainte de căderea în păcat, și care L-a revelat pe Dumnezeu în întregime. Așa vedem aici: ei cântă împreună cu ființele vii cântarea nouă: „Vrednic ești să iei cartea și să-i deschizi pecetea, pentru că ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, prin sângele Tău, din orice seminție și limbă și popor și națiune și i-ai făcut împărați și preoți pentru Dumnezeul nostru, și vor împărăți pe pământ!”

Ei nu spun: „Tu ne-ai răscumpărat”. Oh, și aceasta este adevărat. Cât de minunat este să putem cânta: „Sufletul meu se odihnește în Miel, se închină plin de admirație: Toate, toate păcatele mele au fost șterse de sângele Lui!” Cât de minunat este versetul din Galateni 2.20b: „... Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine”! Dar nu cunoaștem oare și noi momente – chiar dacă sunt puține, mult prea puține – în care vedem doar gloria Lui și inimile noastre sunt atât de umplute de ea, încât uităm cu totul de noi înșine și Îl privim doar pe El, vedem doar gloria Lui? În cer, în orice caz, vom face aceasta. Atunci inimile noastre nu vor mai fi atât de egoiste încât să ne gândim doar la consecințele pe care le are lucrarea Lui pentru noi. Bătrânii Îl văd și nu spun: „Tu ne-ai răscumpărat” – nu: „Tu ai răscumpărat pentru Dumnezeu, prin sângele Tău, din orice seminție și limbă și popor și națiune și i-ai făcut împărați și preoți pentru Dumnezeul nostru, și vor împărăți pe pământ!” Este vorba aici despre rezultatul deplin al lucrării Sale în ceea ce privește acest pământ și, prin urmare, și oamenii. În acest context se află acest verset. Desigur, bătrânii sunt incluși; și ei sunt împărați și preoți. La fel suntem și noi, și noi vom împărăți pe pământ. Dar bătrânii sunt aici preocupați doar de El. Ei văd: El este cu adevărat vrednic să ia cartea. El a făcut totul. El a plătit prețul. „Tu ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu...” El a plătit prețul de răscumpărare în calitate de Mântuitor, în calitate de Omul Isus Hristos. El are dreptul să intre în posesia moștenirii. În Coloseni 1 scrie că El va restabili totul în armonie cu Dumnezeu. „Iar pe voi... v-a împăcat acum...” Așa vedem noi lucrurile aici.

## Versetele 11-12

**Apocalipsa 5.11-12:** Și am văzut: și am auzit glas de îngeri mulți de jur împrejurul tronului și al făpturilor vii și al bătrânilor; și numărul lor era zeci de mii de zeci de mii și mii de mii, spunând cu glas tare: „Vrednic este Mielul cel înjunghiat să primească puterea și bogății și înțelepciune și tărie și onoare și glorie și binecuvântare!”

Apoi îi găsim pe îngeri, mulți îngeri în jurul tronului. Sunt cel puțin 20.000 x 20.000 + 2.000 x 2.000, adică peste 400 de milioane – dar pot fi și mult mai mulți –, „care ziceau cu glas tare: «Vrednic este Mielul»”. Ce cor va fi acela, când cel puțin 400 de milioane de îngeri vor vorbi în același timp! Și ce spun ei? „Vrednic este Mielul care a fost înjunghiat!” Apoi enumeră șapte lucruri, adică un număr complet a ceea ce I se cuvine.

## Versetele 13-14

**Apocalipsa 5.13-14:** Și pe orice făptură care este în cer și pe pământ și sub pământ și pe mare și pe toate cele din ele le-am auzit spunând: „A Celui care șade pe tron și a Mielului fie binecuvântarea și onoarea și gloria și puterea, în vecii vecilor!” Și cele patru făpturi vii spuneau: „Amin!”; și bătrânii s-au prosternat și s-au închinat”.

Dar nu numai atât: „... orice făptură care este în cer și pe pământ și sub pământ și pe mare ...” Expresia „sub pământ” nu este aici aceeași ca în Filipeni 2.10, unde se spune că toate ființele subterane își vor pleca genunchii înaintea Domnului. Aici, expresia se referă la toate animalele, la tot ce există. Toate vor spune: „A Celui care șade pe tron și a Mielului fie binecuvântarea și onoarea și gloria și puterea, în vecii vecilor!” Aceasta nu se aplică încă în momentul despre care vorbește Apocalipsa 5, nu s-a împlinit încă. Dar bătrânii, care au învățat să privească totul prin ochii lui Dumnezeu, văd deja rezultatul deplin al lucrării Domnului Isus, așa cum îl vom vedea și noi. Cu siguranță va veni momentul în care nu numai că vom cânta, ci vom cânta mult mai bine decât acum, pentru că atunci tot ce este pământesc, toată slăbiciunea trupului pe care o cunoaștem acum, va fi trecută și deoarece carnea păcătoasă nu va mai fi în noi; este momentul în care vom fi desăvârșiți în glorie. Atunci vom fi primit și ne vom bucura de rezultatul deplin al lucrării Sale: vom fi în casa Tatălui ca fii ai lui Dumnezeu, ca cei pe care Domnul Isus îi numește frații Săi – și suntem cu adevărat frații Săi, chiar dacă El este Întâiul-Născut dintre mulți frați. Și fiecare făptură – nu, îngerii nu au căzut, dar fiecare făptură, toate animalele, tot ce a fost creat, toate creaturile (câte miliarde vor fi acestea!?) –, toate vor fi răscumpărate, și anume datorită lucrării Domnului Isus ca Cel lepădat, ca Mielul, ca Mielul mic și disprețuit care stă acolo. Și El este Mântuitorul meu!

Când mă gândesc la aceste lucruri, îmi vine adesea în minte o mică poveste. Când regina Angliei a fost încoronată în Abația Westminster, fiul ei mic a avut voie să stea pe balustradă. În clipa în care arhiepiscopul de Canterbury i-a așezat coroana pe cap, băiețelul a strigat brusc: „Aceasta e mama!” Cei mai distinși oameni ai lumii se adunaseră acolo pentru ea, în timp ce primea această mare onoare și era încoronată regină. Dar micul ei fiu, și numai el singur, o recunoștea ca fiind mama lui.

Ce spunem noi când Îl privim astfel? Când vedem cum sute de milioane de îngeri și miliarde de alte creaturi Îl venerază, nu spunem oare: „Acesta este Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit” – nu doar pe noi toți, ci pe mine personal – „și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine”? Nu spunem oare: Acesta este Mântuitorul meu, Răscumpărătorul meu, Cel căruia îi datorez totul și pe care

Apocalipsa 5

Îl iubește inima mea!? Cum ar putea inima mea să rămână rece – da, este mult prea rece, și de multe ori mi-e rușine din cauza aceasta și mă condamn adesea – și totuși: Îl iubesc, chiar dacă aceasta se vede prea puțin. Ca și Petru, pot spune: Doamne, Tu știi toate; Tu știi că Te iubesc. – Putem să ne gândim la dragostea Lui fără să-L iubim? Cât de minunat este să-L vedem astfel: ca pe centrul în jurul căruia s-a adunat întreaga creație, unde toți și totul Îl au ca subiect al preocupării lor, pentru a-L adora, și apoi să știm: vom intona cântarea de laudă. Noi suntem întâiul rod, adunarea celor întâi născuți, cei dintâi care au fost mântuiți prin El și L-au recunoscut. Creația încă nu-L laudă ca pe Salvatorul ei, ci Îl laudă până acum doar ca pe Creator, și nici măcar asta nu o face în mod desăvârșit. Noi însă Îl glorificăm deja ca pe Mântuitor și Salvator. Noi am intonat deja cântarea de laudă, îngerii se vor alătura nouă, iar la sfârșit toate creaturile se vor alătura: va fi o cântare de bucurie al tuturor celor creați, în onoarea Domnului Isus – spre gloria Celui care a fost bătut, scuipat și batjocorit acolo, pe crucea de la Golgota; Cel care, din punctul de vedere al responsabilității oamenilor, a fost ucis; Cel care a făcut toate acestea pentru a ne mântui și pentru a răscumpăra universul de sub puterea lui satan și a păcatului, pentru a fi un Mântuitor pentru întregul univers și pentru a-l readuce în armonie și în comuniune cu Dumnezeu. Numai în legătură cu Dumnezeu poate creația să găsească bucurie și pace, la fel cum și noi, credincioșii, putem fi pe deplin mulțumiți și ne putem bucura de pace deplină numai în comuniune cu Domnul Isus, numai în slujba Lui și în slujba lui Dumnezeu.

---

Tradus de la: [Wie ist es direkt nach der Entrückung im Himmel?](#)

Titlul original: „Offenbarung 4,2-6; 5,1-14”  
din *Hilfe und Nahrung*, 1975, pag. 317–332.

După o prelegere a lui H.L. Heijkoop,  
ordonată și editată de SoundWords.